

end ifjor, det er ikke det, hvorom det dreier sig. Det er et aldeles uinteressant Spørgsmaal; jeg tror, at det ærede Medlem for Deile Amts 2den Valgkreds og Andre, som have talt om det, ville være enige med mig i, at det er ikke den finantsielle Sum, som det her kommer an paa (Afbrydelse af Brandes). Det ærede Medlem siger Nei, og er altsaa enig heri, at det, hvorom det dreier sig, er naturligtvis Anvendelsen af Summerne. Nu sig de ærede Medlemmer, som have talt fra den Side, at denne Sum er ikke anvendt paa en saadan Maade, at de ere tilfredse, og de nævne da først, at paa Konto 1 og 2 er den fordelt paa en Maade, som kommer i Strid med Kontiernes tidligere Anvendelse. De søge at hævde, at paa Konto 1 bør Summen kun fordeles til de Første, de Ypperste; men heri har det ærede Medlem for Langeland (Brandes), som særlig har gjort den Betragtning gjældende, Uret, thi det har ikke været Ulsøldet. (Brandes: To netop!) Nei, jeg skal nævne et meget nærliggende Exempel, som vist Ingen vil bestride, og da vi nu ere komne ind paa — det er ikke min Skyld, men det ærede Medlems — en Kritik af Personerne, maa man være berettiget til at fortsætte til Forsvar for Bevillingen og Personerne. Jeg skal nævne et Exempel, og det er Bevillingen til Professor Berggreen. Der er Ingen i Verden, som vil paastaa, at Berggreen var den ypperste Musiker herhjemme; han havde ganske vist en Fortjeneste af vor Musik og havde sin Betydning indenfor sin musikalske Begrænsning, navnlig i Retning af Udbredelse af gode Musikaler i Befolkningen; men Berggreen var ingenlunde Spidsen i musikalsk Henseende eller en af de øverste Spidser. Og samtidig med, at man bevilgede en Hædergave til Professor Berggreen, havde man aldrig tænkt paa denne Konto at give Noget til den ubestridt Første af vore Musikere, Professor Hartmann. Det har altsaa ikke været Principet, men Principet har været med Konto VI. A. 1 at give fortjente gamle Kunstnere og Videnskabsmand en Anerkjendelse fra Statens Side. Det er Betydningen, og fuldstændig i Overensstemmelse med den tidligere Praxis vil det da være at optage de tvende Malere Simonsen og Sonne, som utvivlsomt for vort Folkelig gennem deres Kunst have virket vækkende og paa en overordentlig populær Maade ved deres Fremstillinger af Begivenhederne i Krigen 1848—50. Jeg finder, at der er særlig Grund til at optage dem ogsaa heri, at Malerkunsten savner Repræsentanter paa denne Konto. Malerkunsten eller Malerne have ogsaa Krav paa, at deres Repræsentanter findes anerkjendte og hædrede paa den Maade gennem Bevillingmagten. Men saa siger det ærede Medlem, at der er ingen Grund til at give N. D. Sjørgensen og Thorsøe fast Understøttelse; skjøndt det ærede Medlem anerkjendte Sjørgensens Dygtighed og Begavelse, fandt dog det ærede Medlem, saavel som det ærede Medlem,

der førte Ordet for den Side, der har stillet disse Endringsforslag, at man ikke burde give dem noget Saadant, fordi man først maatte vide, hvorledes de udviklede sig, og om det var værdt at blive ved at give dem Noget. Det var bedre at give dem Noget midlertidig. I saa Henseende vil jeg sige, at det er jo ikke Meningen med Konto VI. A. 2; saaledes have vi ikke tidligere behandlet denne Konto, at vi kun give Folk, der have virket saalænge, at vi vare sikre paa, at de bleve ved at holde sig som fremragende Dygtigheder. Nei, det, der har været forlangt og bør forlanges, er, at der er saamegen Dygtighed, at man kan sige: denne Dygtighed ville vi give en fast Understøttelse, for at den kan være fritagen for Betyrninger for Fremtiden, og for at den kan arbejde paa Grundlag af en Plan, der fordrer en længere Arrække i Løstid til, at det vil vedblive at være saaledes. Det er Meningen med denne Konto, og vi have der slet ikke gjort Fordring paa Fremragende eller Bignende. Naar det ærede Medlem vil se den Liste efter, der findes opført i Anmærkningerne til Finantsloven, hvor de Mænd staa, der have været optagne paa denne Konto, vil det ærede Medlem vist indrømme mig, at hvad Dygtighed i deres Sag angaar, er der mangfoldige af dem, som paa ingen Maade staa over Sjørgensen, og som ikke frembyde nogen som helst Garanti for vedblivende at udvikle sig til Noget (Afbrydelse), nogen absolut Garanti og afgjørende Sikkerhed for, at de ikke kunne ophøre med Produktionen eller gaa tilbage, saa at man kunde komme til at fortryde en saadan Bevilling. En saadan Sikkerhed kan man ikke faae. Deres Betydning i deres Brancher er ingenlunde større end Sjørgensens. Jeg nævner meget nødig Navne her, fordi det er en Krænkelser for Bedkommende at blive Ogenstand for en saadan Kritik, men jeg vil bede det ærede Medlem at læse Listen igjennem, og han vil da finde Udskillige, om hvilke det sikkert kan siges, at de paa ingen Maade staa over Sjørgensen. Jeg tror nu ogsaa, at det ærede Medlem slet ikke vilde have været utilfreds med Fordelingen, hvis den var stiftet paa en noget anden Maade, og det yttrede det ærede Medlem ogsaa, idet han kom til at udtale, at der var en Æsthetiker, og hvis man havde ladet Forslag om Understøttelse til ham komme frem, vilde det have fremtaldt en enstemmig Ulslutning her i Thinget. Deri ligger den egentlige Forstjæl, og det er den virkelige Grund til disse Endringsforslag, den virkelige Diskussionsgrund, og jeg ser ikke nogen som helst Anledning til nu, da vi ere komne saa vidt, at tilbageholde dette Spørgsmaal: Skulle vi her i Folkethinget give Understøttelser til de nye æsthetiske Reiminger eller negte Understøttelser til dem, eller skulle vi slyde dette Ansvar fra os. Dette er alene Grunden til Endringsforslaget; thi de andre Grunde, dels finant-